

[Jørgen Jensen]

og jeg nævnte asfaltarbejderne, som er kommet med en rapport for nylig, som viser ikke alene, at de burde være med, men også, hvilken kraft det er, der egentlig skal til.

Vi har fået en arbejdsmiljølov. Var det den, der i og for sig gav mulighed for, at de oplysninger kom frem? Var det arbejdstilsynet, der gjorde det? Nej, det var det ikke. Det var fagbevægelsen, det var arbejderne, som gennemførte en undersøgelse. Derfor har vi peget på, at der er erfaringer i dag, som burde sige til regeringen og folketinget, hvem det var, der mere skulle med. Det er det, vi har sagt.

Og vi har altså også sagt, at der skulle ansættes flere, og det mener vi er nødvendigt.

Det næste, vi peger på, er, at der i de administrative organer skal være et flertal af arbejdere. Jeg vil godt sige, når VS taler om, at vi har givet arbejdsgivernes repræsentanter en plads, at det, vi har sagt, er, at den centrale rådgivning foregår i et centralt bedriftssundhedsudvalg, og her har vi altså foreslået, at det sammensættes af 15 repræsentanter for fagbevægelsen og to for arbejdsgiverne. Jeg ved ikke rigtig, hvor meget indflydelse det giver de to. Men det er da en kendsgerning, at når der i et sådant udvalg både skal være bedriftslægen og arbejdsgiverne, er det, fordi hvis det udvalg beslutter, at der skal ske et eller andet, så er der nogle, der skal udføre det, og det er bl. a. bedriftslægen, det er bl. a. arbejdsgiverne, det er dem, som arbejder med i det. Og vi kan nu i det samfund, vi lever i, ikke komme uden om i forbindelse med bedriftssundhedstjenesten, at selv om det alene er arbejderne, der beslutter, så pålægger de også arbejdsgiveren at gøre noget.

Derfor vil jeg godt sige, at meningen med vort forslag er, at vi har ønsket at præcisere, at en bedriftssundhedstjeneste er nødvendig, den skal gennemføres nu så hurtigt som muligt, men den skal også gennemføres på en sådan måde, at den ikke dækker over elendigheden, at den ikke bliver farligere for arbejderne end den situation, vi har i dag.

Vi løser ikke problemerne blot ved at foretage lægeundersøgelser. Det er et spørgsmål om magt. Derfor til sidst bare dette, når ministeren peger på arbejdsmarkedets parter: vi skal ikke skjule, at der i dansk fagbevægelse er uenighed om, under hvilken form man skaber et godt arbejdsmiljø, under hvilken form man skaber en bedriftssundhedstjene-

ste. Vi er af den opfattelse, at det kun kan ske i kamp med arbejdsgiverne, medens andre mener, det skal ske i samarbejde med arbejdsgiverne. Det er det, der er skillelinjen. Jeg tror ikke, det kan ske i samarbejde; vi skal presse, vi skal tage noget af magten fra arbejdsgiverne. Det er det, der er det afgørende.

Kurt Hansen (VS):

Når man sidder og hører på arbejdsministeren, har man nærmest indtryk af, at han er blevet godt personligt fornærmet, men det er jo ikke det, sagen drejer sig om. Det, sagen drejer sig om, er, at selv om arbejdsministeren måtte have nogle forventninger om, at loven ikke bliver administreret på den måde, som jeg siger at der er fare for, så har arbejdsministeren endnu ikke dokumenteret, at man kan komme uden om, at arbejdsgiveren misbruger den på den måde, jeg har nævnt. Der er ikke udelukkende tale om journaler, der bliver fremsendt i breve med mere eller mindre fortrolige stempler på eller anbealet. Det er nok at sige kort og godt: egnet eller ikke egnet, således som man siger fra de svenske bedriftssundhedslægers side. Det er alt rigeligt for arbejdsgiverne til at tage beslutning, om man vil have ansat den ene eller den anden.

I øvrigt ville disse ting jo også passe udmærket i forbindelse med de mere liberale regler, der er lavet for arbejdsformidlingens anvisning af arbejdsløse. Det hele passer som fod i hose. Tendensen er klar nok. Arbejdsgiverne skal igennem nogle udvælgelsesprocesser på stort set alle niveauer have mulighed for at sige: den person ønsker jeg, den person kan jeg ikke bruge. Jeg siger ikke, at det er arbejdsministerens hensigt, at arbejdsgiverne skal misbruge det her, at det skal være en sorteringsmekanisme, men jeg siger, at det bliver konsekvensen af det, og det er på ingen måde tilbagevist fra arbejdsministerens eller andres side, uanset at han heroppefra siger, at det, jeg kommer med, er fantastisk, og spørger, om jeg nu ikke er blevet belært nok af arbejdsministeren om, hvordan og hvorledes tingene hænger sammen. Det er mig bekendt ikke alle ting, man kan lære af folk, der udelukkende har den universitære baggrund for at forstå arbejderklassens problemer.